

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 8.000
Letna inozemstvo . . . » 13.000
Letna inozemstvo, USA dol. . . 15
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXX. - Štev. 20 (1503)

Gorica - četrtek, 18. maja 1978 - Trst

Posamezna številka Lir 200

„Ljubite svoje sovražnike“ (Lk 6,27)

Kako močan je ta stavek! Kako preobrne naš način mišljenja in preokrene krmilo življenja. Kajti, ne zakrivajmo si tega: kakega sovražnika, majhnega ali velikega, imamo vsi.

NAŠI SOVRAŽNIKI

Zivi za vrati sosednjega stanovanja, v gospe, ki je tako antipatična, polna spletak, kateri skušam uiti vsakokrat, ko grozi, da bo z menoj stopila v dvigalo.

Moj sovražnik je v tistem sorodniku, ki je pred tridesetimi leti prizadejal krivico mojemu očetu, zaradi česar ga ne pozdravljam več.

Tvoj sovražnik je tisto dekle, ki ti je bila prijateljica, potem pa te je pustila na cedilu in odšla z drugim.

Tvoj sovražnik je trgovec, ki te je osleparil.

Sovražniki so tisti, ki v politiki ne mislijo tako kot mi in se jih zato izogibamo.

Danes vidijo nekateri sovražnike v državi in so namerno nasilni do ljudi, ki jo predstavljajo.

Nekateri pa vidijo, kot se je vedno dogajalo, sovražnika v duhovnikih in mrziž Cerkev.

KAJ PRAVI KRISTUS

Vse te pa in veliko število drugih, ki jih imenujemo sovražnike, je treba ljubiti.

Poslušajmo, kaj pravi Kristus: »Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas črtijo; blagoslovljajte tiste, ki vas kolnejo; molite za tiste, ki vas obrekujejo.«

Kristus torej hoče, da premagamo hudo z dobrim. Hoče ljubezen, ki se pokaže v konkretnih dejanjih.

Ima nas, da bi se vprašali: kako sploh Jezus lahko da tako zapoved?

Dejstvo je, da je hotel usmeriti naše ravnanje po ravnanju svojega Očeta, ki »veleva soncu, da vzhaja nad duhovnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.«

Tako je. Nismo sami na svetu: imamo Očeta in moramo mu biti podobni. A ne samo to. Bog ima pravico, da zahteva, da tako ravnamo. Ko smo bili še sovražniki, ko smo bili še v zlu, nas je namreč prvi ljubil in nam postal svojega Sina, ki je umrl na grozoten način za vsakogar od nas.

DELATI DOBRO TEM, KI NAS ČRTIJO

Tega se je naučil mali Jerry, črni otrok iz Washingtona, ki so ga zaradi velike nadarjenosti sprejeli v poseben razred, kjer so bili sami beli otroci. A njegova bistrost mu ni zadostovala, da bi tovariše prepričal, da jim je enak. Njegova črna koža mu je nakopala splošno sovraštvo, tako da so se za božič vsi dečki med seboj obdarovali, Jerryja pa prezrli. Fantič je bruhnil v jok, a ko je prišel domov, je pomislil na Jezusa: »Ljubite svoje sovražnike« in v soglasju z mamo kupil darove, ki jih je z ljubeznijo razdelil med svoje »bele brate«.

MOLITE ZA TISTE, KI VAS OBREKUJEJO

Kako je bolelo tistega dne Elizabeto, dekle iz Firenc, ko je stopajoč po stopnicah, da bi šla k maši, slišala, kako jo zasmehuje skupina njenih vrstnikov. Čeprav je hotela odgovoriti, se je nasmehnila in ko je prišla v cerkev, je goreče molila zanje. Ob izhodu so jo zaustavili in jo vprašali, zakaj je tako ravnala. Razložila je, da je kristjana. Torej mora vedno ljubiti. To je povedala z vnetim prepričanjem. Njeno pričevanje je bilo nagajeno: naslednji nedeljo je videla vse tiste mlade v cerkvi, kjer so v prvi vrsti pozorno poslušali.

Tako otroci vzamejo božjo besedo. Zato so veliki pred Bogom. Morda bo potrebno, da tudi mi uredimo kake odnose, še toliko bolj, ker bomo sojeni po tem, kako mi sodimo druge. Sami namreč dajemo Bogu v roke mero, s katero nam bo odmeril. Ali ga morda ne prosimo: »Odpusti nam naše dolžne, kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom?« Ljubimo torej sovražnike! Le če bomo tako ravnali, se lahko poravnajo nesloge, porušijo prepreke, gradi skupnost.

Je težko? Je naporno? Ali nam ne vzame poleta, če samo pomislimo na to? Pogum! Ni še konec sveta: majhen napor z naše strani, devetindevdeset odstotkov naredi Bog in... v našem srcu bo obilno veselje.

• Nadškof Luigi Poggi se je zadnje dni aprila spet mudil v Češkoslovaški. Srečal se je s kardinalom Tomašekom in drugimi češkimi in slovaškimi škofi, pogovarjal pa se je tudi s predstavniki vlade. V državi je dvanajst škofij, od katerih imajo samo tri prave škofo (Praga, Nitra, Banská Bistrica), apostolska administratorja v Olomucu in Trnavi imata pa škofovsko posvečenje.

Pozabljena vojna

Glavni tajnik zahodno usmerjene osvobodilne organizacije FLNA iz Angole, Daniel Chibenda, je zastopnikom znane ustanove Hanns-Seidl izjavil naslednje:

Preden je bil on sam zapustil Angolo, je vse severne pokrajine te države prešla sovjetsko-kubanska kazenska odprava. »Začela se je morilska orgija brez primere,« poroča Chibenda. »Ves civilizirani svet se je zgražal nad pomorom v My Laiu v Vietnamu, toda to je bilo v primeri s sedanji krvavimi pokoli v Angoli malo. Najmanj 70.000 ljudi je izgubilo življenje v drugi polovici letošnjega marca na območju med kraji Luvo, San Salvador in Cumba. Način je bil povsod isti: v jutranjem svitu so kubanski tanki obkolili vas, zažgali s strelji nekaj koč, potem se je začelo slepo streljanje na zmedene moške, ženske in otroke. Preživele so z udarci puškinih kopit spravili skupaj.

Končni izvršitvi so poveljevali oficirji sovjetske KGB ter odločili, koga postaviti pred množični grob. Te so potem postrelili s pištolami. Druge pa namenili za deportacijo. V začetku aprila je zapustilo šest sovjetskih ladij pristanišče glavnega mesta Luanda s 17.000 mladimi angolskimi dekletimi in fanti na krovu. Ti naj bi bili na Kubi "prevzgojeni". V resnici pa so jih odgnali na prisilno delo na plantaže sladkornega trsa.

Odročne vasi so zažigali z napalm-bombami iz letal, ki so jih pilotirali alžirski in vzhodnonemški letalci. Reke, ki tečejo skozi gverilsko ozemlje, so zastrupili. »Toda mi smo prešli v ofenzivo,« je nadaljeval Chibenda, »med Kubanci se je začela panika, umaknili so se v mesta in prepusili 35 svojih utrd. Od šestih milijonov Angolcev jih je le okoli dva milijona pod sedanjo vlado, ki jo podpirajo Sovjeti. Zato je laž, če ta vlada zatrjuje, da zastopa angolsko ljudstvo.«

TV in Slovenci

Na drugem programu italijanske televizije je bila v ponedeljek 15. maja zvečer v rubriki »Narodne manjšine« enourna oddaja z naslovom SLOVENCJI. Oddaja je pripravila ekipa časnikarjev »Primorskega dnevnika« in Alpe-Adria, vodil pa jo je režiser italijanske televizije. Oddaja je prikazala (oziroma bi bila morala prikazati!) življenje Slovencev v okviru naše dežele. V resnici pa je s Tržaškega šla skoraj popolnoma mimo Gorice (če izvzamemo lepo ptičjo perspektivo goriškega gradu!) v Beneško Slovenijo.

Po kratkem in primernem zgodovinskem uvodu in prikazu fašističnega preganjanja s pričevanjem nekaterih vidnih antifašistov (z določeno politično izbiro!) in kratkem nastopu političnih in kulturnih predstavnikov (ne vseh!) o delu za globalno zaščito — po vsem tem je oddaja skoraj prezrla vse dejanske kulturne sile naše manjšine na Tržaškem in popolnoma na Goriškem. Kako naj si povprečni italijanski gledalec ustvari vtis o Slovencih v Italiji? Ali so morda ti narod s samo folklorno podlago, brez prave kulturne osnove? Kje je slovenski tisk (z izjemo seveda tržaškega slovenskega dnevnika!)? Kje slovenska

Slovesna zadušnica v Morov spomin

Čeprav so svojci Alda Mora pokopali njegovo truplo v najožjem družinskem krogu že v sredo 10. maja popoldne na pokopališču Torrita Tiberina, ki je kakih 50 km od Rima, so se republiške oblasti hotele oddolžiti spominu pokojnega Mora s posebno mašo zadušnico v lateranski baziliki. Opravil jo je vikar rimskega mesta kardinal Poletti ob navzočnosti papeža Pavla VI., ki je vodil liturgijo božje besede.

Najožji svojci Alda Mora so bili odsotni, pač pa sta bila navzoča brat Carlo Alfredo in sestra Maria Rosaria kakor tudi vdovi maršala Leonardija in brigadirja Riccija, ki sta ob Morovi ugrabitvi izgubila življenje. Vsem je sv. oče na koncu maše izrekel osebno sožalje.

Od uradnih predstavnikov so bili navzoči predsednik republike Leone, predsednik vlade Andreotti z vsemi ministri razen Cossiga, ki je prejšnje dni odstopil, predsednika senata in parlamenta Fanfani in Ingrao, najvažnejši voditelji DC in zastopstva ostalih strank. Kar 200 je bilo osebosti iz vrst ministrskih predsednikov, ministrov in poslanikov iz vsega sveta.

Papež Pavel VI. je v zvezi z Morovo ugrabitvijo izvršil več neobičajnih gest: ponovno je pozval teroriste, naj Mora izpuste; ob Morovi smrti je poslal sožalno brzojavko tajniku DC Zaccagniniju, čeprav ni državni poglavar, in v njej izrekel blagoslov »vsem, ki ga objokujejo in sprejemajo nase njegovo zapuščino«; prvič v zgodovini zadnjega časa se je papež, proti ustaljenim običajem, udeležil zadušnice za laikom. Papež je bil z Morom močno osebno povezan iz časa, ko je bil Moro predsednik akademske Katoliške akcije, papež pa njen duhovni asistent.

V svoji molitvi, ki jo je papež Pavel VI. sam sestavil, je ob koncu maše izrekel te besede: »Nisi, Gospod, uslišal naše prošnje za ohranitev Alda Mora, tega dobrega, blagega, modrega in nedolžnega človeka ter našega prijatelja, nisi pa zapustil njegove neumrljive duše. Ni prazna vera nas odre-

kulturna dejavnost (ki je ne zapolnijo izjave sicer vidnega tržaškega likovnega umetnika)? Kje so naši priznani pevski zbori (Partizanski pevski zbor gotovo ne more izražati umetniških dosežkov slovenske zborovske kulture)? Kje slovenska sola?

Partizanski pevski zbor iz Trsta je občinstvu postregel z italijansko in nemško pesmijo, celo oddaja je zaključil s črnsko ameriško skladbo (vmes je sicer dal tudi kako slovensko pesem). Nekateri nastopajoči pa so veliko govorili o tem, kako so se borili v Španiji, v Etiopiji, kako so sodelovali pri osvoboditvi Genove...

Čudimo se, da so sestavljalci oddaje — res da v glavnem tržaški časnikarji — popolnoma obšli Gorico (nakazani štandreski problem ni mogel primerno predstaviti slovenske prisotnosti na Goriškem!). Na ta način se slika oddaje o Slovencih v deželi Furlaniji-Juljski Benečiji popolnoma izkrivi. Zato je tudi smešno poročati o objektivni televizijski oddaji o Slovencih!

Te vrstice naj ne izvenijo kot brezpredmetna polemika, pač pa kot dolžna opomba na račun te TV-oddaje in njene programacije. SPECTATOR

Aldo Moro, tedaj ministrski predsednik, sprejema papeža Pavla VI., ki se je pravkar vrnil iz New Yorka, kjer je 4. oktobra 1964 govoril pred skupščino Združenih narodov

šenih: naše meso bo vstalo, naše življenje bo večno. Mi, Aldo in vsi v Kristusu živeti, se bomo znova našli v neskončnem Bogu. Ti pa Gospod, ki te je pomirila moč križa, daj moč našemu srcu, da bo zmoglo odpustiti krivico, prizadeto temu dragemu človeku in vsem ostalim, ki so bili deležni

njegove krute smrti. Daj, da bomo ob spominu nanj sprejeli njegovo dediščino, ki nam jo je zapustil v svoji premočrni vesti, s svojim človečanskim in prisrčnim vzgledom, s svojo predanostjo za civilno in duhovno rešitev ljubljenega italijanskega naroda. Gospod, usliši nas!»

Krščanska demokracija znova v porastu

Po državnozbornih volitvah leta 1976 so bili volivci spet poklicani preteklo nedeljo, da se izrazijo. Ni šlo za splošne volitve, temveč za obnovitev občinskih svetov v 816 občinah in pokrajinskih svetov v Viterbu ter Paviji. 3.837.961 volivcev je lahko oddalo svoj glas.

Čeprav je šlo za volitve upravnega značaja, so vendar vsi v njih gledali neke vrste poizvedovanje, kaj mislijo volivci o posameznih strankah in tem trenutku, zlasti po umoru demokrščanskega veljaka Alda Mora. In se je pokazalo, da so volivci zlasti izrekli zaupanje stranki, kateri je bil Moro za predsednika.

DC je prejela 42,5 % glasov in osvojila 285 občin (prej 264). Na prejšnjih občinskih volitvah je dobila 37,7 %, na političnih leta 1976 pa 39 %. Vsekakor z ozirom na dve leti nazaj napredek za tri odstotke in pol.

Manj zadovoljni so komunisti. Prejeli so 26,5 % glasov, dve leti nazaj pa kar 35,5 %. To pot so osvojili 18 občin, prej so jih imeli 26.

Večje zadovoljstvo je v taboru socialistov. Zdi se, da je nova usmerjenost stranke, ki je prišla do izraza nedavno na 41. kongresu stranke v Turinu, naj bo namreč stranka avtonomna in se ne veže niti s komunisti niti z DC, prinesla svoje sadove. Prejeli so 13,3 % glasov, leta 1976 komaj 9,2 %. To znači, da se zaenkrat italijanski volivci še ne navdušuje za sistem dveh velikih strank kot ga poznajo ZDA, Vel. Britanija in Zah. Nemčija.

Manjše stranke, ki sestavljajo vladno večino kot PSDI in PRI so se z ozirom na leto 1976 tudi okrepile: PSDI 4,8 % (3,3), PRI 3,2 % (2,6). Opomogla se je tudi liberalna stranka: od 1 % v letu 1974 je porasla na 1,4 %. Zelo je nazadovala stranka MSI-Destra nazionale. Od 7,1 % je padla na 4,5 %. Democrazia nazionale, ki se je odtrgala od te stranke in je to pot prvič nastopila, je prejela komaj 0,5 odstotka.

Na pokrajinskih volitvah v Viterbu je porasla DC od 32,4 % v letu 1976 na 37,5 % in si osvojila 9 sedežev; komunisti so zdrknili od 35 % na 33,8 %, socialisti pa od 8,9 na 7,9.

V provinci Paviji so ostali komunisti najmočnejša stranka; osvojili so 12 sedežev in prejeli 36,9 % glasov (leta 1972 37 %); DC je dobila 35,6 % (prej 30,5 %) in

ima 11 sedežev, socialisti pa 11 % s 4 sedeži (prej 12,3 %).

Volitve so vsekakor pokazale, da se je ustavil plaz glasov za komunistično partijo, ki je demokratično javnost vznemirjal zadnja leta, kar bo Italiji le v korist.

Furlansko gibanje za lastno pot

Osrednje vodstvo Furlanskega gibanja (Movimento Friuli) je sklenilo udeležiti se prihodnjih deželnih volitev s samostojno listo in lastnim volivnim znakom. Gibanje se v svojem programu zavzema za obnovo potresenih krajev v Furlaniji, za samoupravo Furlanije nasproti Trstu in Rimu ter za večji gospodarski, družbeni in kulturni napredek furlanskih ljudi.

Furlansko gibanje je nadalje tudi nasprotno sedanjemu obsegu novoustanovljene univerze v Vidmu, posebno še temu, da so v Trstu ustanovili na tamkajšnji univerzi novo fakulteto za moderne jezike in tolmače, čeprav taka fakulteta že obstaja v Vidmu in je bilo sprva rečeno na najvišjih mestih, da naj se vseučiliške zmogljivosti v deželi z novo furlansko univerzo ne podvajajo. Toda v tolažbo Trstu, ki je dobil novo konkurenčno ustanovo v Vidmu, se tega načela niso držali.

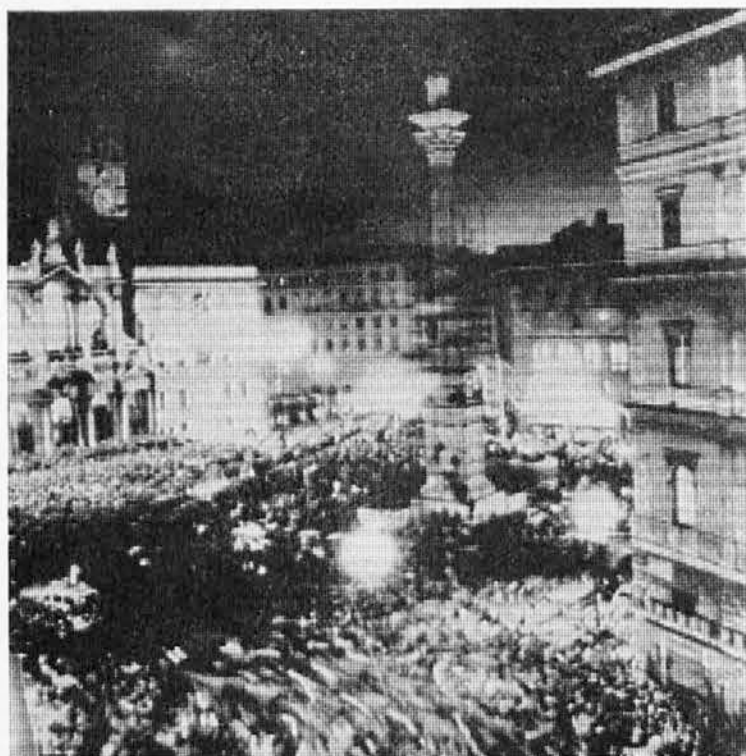
Za bližnje deželne volitve vlada torej precejšnje pričakovanje. Okrepitev deželnih list, kot so slovenska, furlanska in posebno tržaška, ki nasprotuje industrijski coni na Krasu, bo lahko prinesla precej spremenjeno politično ozračje v deželi.

Sovjetska blagovna izmenjava z Zapadom

Sovjetska zveza je imela leta 1960 z Zapadom izmenjavo blaga v vrednosti 1,2 milijarde rubljev, leta 1970 pa je obseg njene trgovine z zahodnimi deželami narastel na 4,6 milijard in leta 1976 že na 18,6 milijard. V istem obdobju se je njena trgovina z vzhodnoevropskimi državami sateliti povečala le za 1,34-krat. K tem podatkom je kitajski »ljudski« dnevnik »Jen-min jih pao« (Peking) objavil oktobra lani naslednji komentar:

»Social-imperialistična napadalna politika SZ se glasi: Topovi namesto masla. S krediti in tehnično opremo, ki jo je prejela od Zahoda poskuša SZ premagati svojo resno gospodarsko šibkost in se okrepiti v oboroževanju in vojnih pripravah.«

Marijin obisk v Rimu

Stotisočglava množica rimskih vernikov na trgu pred lateransko baziliko, ki je ob svitu prižganih bakel in sveč prežvela noč od 2. na 3. maj ob navzočnosti Marijinega kipa iz Fatime. Iz Rima je kip potoval na Dunaj, nato v Budimpešto, Varšavo, Krakov, Čestohovo, Berlin, Lurd, Santiago de Compostella in se nazadnje vrnil v Fatimo

V poplavi izrednih novic in žalostnih dogodkov še komaj omenjamo in tu in tam beremo o romanju kipa Fatimske matere božje po zemeljski obli. Človek ima v sedanjosti poplitvenosti za marijansko pobožnost vtis, kakor da je bilo to ljudsko čiščenje samo za neposredni čas po vojni in da so veliki marijanski shodi že daleč za nami in da se ne povrnejo več. In vendar poročilo o obisku fatimskega kipa v Rimu daje zelo drugačen vtis, zato ga radi objavljamo.

***

Ko je množica več deset tisoč ljudi v dopoldanskem soncu 2. maja letos pričakovala na lateranskem trgu v Rimu prihod kipa Fatimske Matere božje, takrat sem imel v rokah katoliški milanski dnevnik, ki je poveličeval javni Marijin obisk v Rimu. Za dopisnika ni Marijin obisk iz Fatime le spomin na leto 1950, niti ne vidi v tem izrednem svetovnem marijanskem prazniku ponovne priložnosti za množično navdušenje, ne gre mu niti za fatimsko dejstvo iz leta 1917; vrta mnogo bolj globoko, zavzeto razlaga stvarno fatimsko oznanilo, apostolat, ki se komaj začneja, prav po mnenju nekega mlajšega primorskega duhovnika, ki prav tako poudarja apostolat fatimskega oznanila za bodoča leta okrog 2000. Milanski časnikar vidi vztrajno in vneto delovanje fatimske »modre armade«, ki neustrašeno širi po vsem svetu zaupanje v Marijino pomoč in vabi vse verne k nenehni molitvi, pokori in posvečenju.

Bilo je okrog desete ure 2. maja, ko je nebo nad Lateranom preletel velik helikopter z dragocnim Marijinim kipom in se v par minutah ob navdušenju množice spustil na zeleni, ograjeni del velikega trga pred baziliko. Kdor je videl to množico in še prej 1. maja večjo okrog svetišča Divino Amore in naslednjo noč po ulicah od Laterana do bazilike Marije Snežne (časopisi poročajo o sto tisočih prisotnih), pač mora reči, da verno ljudstvo mesta Rima še obstaja. Zopet so pisali časopisi, da med temi množicami ni bilo veliko zunanjih turinarjev in turistov, ampak pristni Rimljani, največ ženstva, zelo veliko mladine in v večernih urah nepričakovane množice mož in fantov.

Ko so prinesli fatimski Marijin kip v lateransko baziliko, ko so zagoreli žarometi in mogočne orgle intonirale ljudsko Marijino pesem, se je zdelo, da se ponavljajo dogodki v Lurdu ali v Fatimi ob največjih množičnih praznikih. Duhovnik je pred mikrofonom vodil skupni pozdrav vseh prisotnih in to v tako posrečeni in domači obliki, da podobnega navdušenja menda v Rimu ni nihče predvideval.

»Pozdravimo Fatimsko Gospo kakor jo je v začetku našega odrešenja pozdravljali angel v Nazaretu« in vsi smo molili: Zdrava Marija. »Pozdravimo in prosimo Fatimsko Gospo kakor so nas naučili fatimski otroci« in vsi smo molili: Jezus, odpusti nam naše grehe. »Pozdravimo Fatimsko Gospo kakor vsa stoletja samo Rim pozdravlja in moli« in vse je vzklikalo, molilo: salus populi, rešiteljica rimskega ljudstva, prosí za nas.

Ko so končno postavili Marijin skromni kip pred množico na glavni oltar in so trije golobčki po fatimski navadi preletavali in posedali ob kipu in je nato otrok v imenu vseh položil velik šopek pred Marijo, takrat so se razvnela vsa srca.

V žalostnem času, ki ga Rim in z njo vsa Italija doživljata že od srede marca,

v času ko se toliko govori in dela za življenje in smrt nerojenih, v času, ko sveti oče skupno z vso Cerkvijo doživlja težke ure, je treba zbuditi ponovno zaupanje krščanskih množic v Tolažnico žalostnih in Rešitev rimskega mesta. V sedaj najbolj znani rimski ulici Fani na Monte Mario je v množici cvetja in drugih spominov tudi podoba Žalostne Matere božje in pod njo prošnja: Mati božja, pomagaj nam! Mrtvi in živi, tvoji otroci smo, ostani nam Rešitev, Pomočnica!

Ko bomo brali te vrste, bo prvotni fatimski kip zopet doma v Fatimi. Naj ne izvenijo te besede kakor prelet Marijinega letala po širnem svetu. Več pišimo o Mariji, več govorimo, predvsem pa molimo, molimo po zgledu naših znanih pokojnih Marijinih duhovnikov Silvanija, Ukmarja, Vidmarja, Brumata, Guština, Gabrovska...

● Papež Pavel VI. je ustanovil v severni Keniji dve novi škofiji. Ena, Kakamega je ob Viktorijinem jezeru ter šteje 300.000 vernikov med poldrugim milijonom prebivalcev, druga Lodwar je pa ob Rudolfovem jezeru nasproti Ugande ter zaobjema zlasti nomadska plemena (180.000 ljudi). Skrb za obe škofiji je bila izročena misionarjem iz družbe sv. Patrika.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Dve slovenski maši v Argentini

V nedeljo 9. aprila sta opravila v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi v Buenos Airesu svojo novo mašo kar dva slovenska lazarista in sicer Miloš Šušteršič in Vinko Bokalčič. Bogoslovje sta dovršila v semenišču Devoto (Buenos Aires), mašniško posvečenje pa sta prejela skupaj z dvema drugima bogoslovcema 1. aprila. S slovenskima novomašnikoma je maševal tudi lazarist Jože Bokalčič, ki je bil posvečen lansko leto v Ljubljani.

Novomašnik Vinko Bokalčič je bil po novi maši poslan v zavod sv. Vincencija v Escobárju, Miloš Šušteršič pa je odšel delovat v Uruguay. Sadovi misijonišča ob cerkvi Marije Kraljice postajajo vedno bolj številni. Pričajo o zdravi vzgoji po naših tamkajšnjih družinah in o sodobnem oblikovanju mladega človeka v Baragovem misijonišču. V njem se zdaj šola 40 fantov. Kako bi si nekaj podobnega želeli v našem zamejstvu!

† pesnik Marjan Jakopič

Na poslednih operaciji na žolčnih kamnih je v Clevelandu (ZDA) umrl 20. aprila pesnik slovenske povojne emigracije Marjan Jakopič, star 54 let. Rodil se je 6. oktobra 1923 na Ježici pri Ljubljani, dovršil trgovsko šolo, leta 1945 pa odšel s tolikimi drugimi v begunstvo. Kasneje ga je kot že pokojnega pisatelja Karla Mauserja, s katerim ga je družilo veliko prijateljstvo, sprejela Sev. Amerika.

Jakopič je kot pesnik ostal v mejah tradicionalnega izražanja, tako v vsebini kakor v obliki, ves rastoč iz verskega in folklornega izročila. Vzgledoval se je na Murnu, Golarju, predvsem pa na Sardenku. Leta 1955 je izšla njegova prva zbirka pesmi »Vrbova piščal«. Zadnje čase je pripravljaval drugo, pa je Mauserjeva smrt povzročila njeno odložitev. Rad se je oglašal

Slovenskim rojakom širom po svetu

Na mogočnem mednarodnem evharističnem kongresu v Filadelfiji (USA), leta 1976, ki je nosil tudi pomemben slovenski pečat, je 700 slovenskih udeležencev iz domovine, zamejstva in sveta sprejelo na svojem zaključnem zboru naslednjo resolucijo:

Vsako leto, na predvečer praznika Marije z Brezij, ki varuje slovenski narod in slovenska izročila v svetu, to je 23. maja zvečer, bomo v svojih domovih prižgali sveče in preživel večer v mislih na krščanska izročila, ki so stoletja vodila naš rod v domovini in oblikujejo danes nas v svetu in po nas narode, med katerimi živimo. Vabimo Slovence v domovini in vse rojake slovenskega izročila v svetu, da se nam pridružijo.

Prosimo rojake širom po svetu, da se na ta večer po svojih domovih in ob prižganih svečah v molitvi in premišljevanju spominjajo tisočletnih zakladov slovenskega narodnega in krščanskega izročila.

Prepričani smo, da bo taka simbolična manifestacija slovenstva v svetu v nas znova zbudila in potrdila zavest naše pripadnosti slovenskim idealom.

New York, na drugo obletnico slovenske obljube, maj 1978.

Natečaj za izvirna radijska dela v slovenskem jeziku

RAI, deželni sedež Furlanije-Juljske krajine razpisuje natečaj za izvirna radijska dramska dela v slovenskem jeziku. Natečaja se lahko udeležijo slovenski avtorji, ki stalno bivajo v Italiji. Predložena dela, napisana v slovenskem jeziku, morajo biti izvirna in neobjavljena. Njihovo trajanje naj ne presega 40 minut. Dela, namenjena natečaju, je treba poslati do 31. avgusta letos na naslov: RAI, Trst, ul. F. Severo 7 - Tajništvo natečaja za izvirna radijska dela v slovenskem jeziku.

Udeleženci morajo poslati na naslov 4 izvide natečajnega dela jasno natipkane, označene z geslom ali psevdonimom. Geslo ali psevdonim mora biti natipkan tudi na posebni ovojnici, v kateri naj bo list s podatki o avtorju.

Predložena dela bo ocenila posebna komisija, ki jo bo imenovala RAI. Nagrade za prva tri uvrščena dela so: 300.000, 250.000 in 200.000 lir.

Postaja Trst A v slovenskem jeziku bo oddajala nagradjena dela, ki jih bo ocenjevalna komisija priporočila. Natančnejša pojasnila pri tajništvu natečaja tel. (040) 7784281.

s pesmimi za praznike ali pomembne dogodke. Tudi našemu listu — bil je njegov zvest naročnik — je večkrat poslal pesmi, ki smo jih radi objavili.

Marjan Jakopič pa ni bil samo nadarjen pesnik, temveč tudi velik dobrotnik naših koroških dijakov, ki študirajo v domovih Mohorjeve družbe v Celovcu. Mnogi ne zmorejo plačevati polne mesečnine. Zanje je zbiral denar po širni Ameriki. Za šolsko leto 1976-77 je nabral 5.044 USA dolarjev, letos 5.802. Če bi tega denarja ne bilo, bi mnogi ne mogli študirati. Dr. J. Hörnböck, ravnatelj Družbe sv. Mohorja, je v koroškem verskem tedniku »Nedelja« upravičeno zapisal: »Naj nam pokojni izprosi pri Bogu naslednika in naslednike, ki bodo še zaneprej skrbeli za Mohorjeve dijaške domove!«

UTRIP CERKVE

● V nedeljo 7. maja je sv. oče Pavel VI. proglasil v baziliki sv. Petra za blaženo Marijo Henriko Dominici iz Piemonta v Italiji. Umrla je v Turinu leta 1894, stara 65 let. Kot redovnica — bila je soustanoviteljica kongregacije sester sv. Ane — je zlasti posvečala skrb šolstvu in revežem. Prva je v Italiji odprla dom za dojenčke. Večje število sester je poslala v misijone. Uveljavile so se zlasti v Indiji, kjer delujejo že od leta 1870 ter imajo tam 20 samostanskih hiš z nad tisoč sestrami.

● V Budimpešti je bilo nedavno zborovanje katoliškega mirovnega gibanja »Pax Christi«. Udeležil se ga je tudi profesor moralne teologije iz Prage Otto Mader, ki se mu po vrnitvi v domovino ni dobro godilo. Policija ga je zaslila že na meji, potem pa še ponovno v Pragi. Podpredsednik nemške sekcije »Pax Christi« Wilhelm von Schmidt je ta postopek češkoslovaške policije ožigosal z besedami: »Vsa posvetovanja o miru in pravičnosti izgubijo na vrednosti, če nekaj ur po njihovem zaključku že poseže vrmeš policija in varnostna služba.«

JE MARIJA ŠE SODOBNA?

Današnjemu človeku, še posebej pa današnji ženi, je iz prenekatero pobožne literature in govorenja težko izluščiti pravilno predstavo o Mariji. Češčenje do nje nekaterih ne pritegne, celo odbija jih. Teško jo imajo za vzor.

Marija pa je bila in ostane vsem vernikom vedno vzor zaradi tega, ker je v določenih trenutkih svojega življenja prostovoljno in popolnoma vdano sprejela božjo voljo in se ji podredila, ne pa zaradi svojega načina življenja, ki je bil zaradi kulturnih in družbenih razmer drugačen kakor življenje današnje žene.

Vsi, moške in žene, moramo posnemati Marijo, kajti odnos Marije do Jezusa je odnos vsakega vernika; pri tem spoi ni važen. Vsi smo poklicani, čeprav vsak na svoj način, da prinašamo svetu Boga. Odvisno je od tega, kako se odpiramo za Svetega Duha in se mu dajemo na razpolago.

Vsi smo kot Marija »ubogi hlapci«, ki delamo to, kar smo dolžni storiti. Če bi Bog hotel, se mu ne bi bilo treba poslužiti nobenega izmed nas. In končno smo vsi kot Marija povabljeni, da z neomajnim zaupanjem gradimo nov svet, ki bo postal naša nova zemlja. Če hočemo torej, da bo Marija še naprej sodobna, mora postati zgled prav vsem vernikom. Pa tudi potreben nam je njen zgled.

Današnjemu človeku zahodne družbe grozi pomasovljenje in konformizem. »Delam, kar drugi delajo«; na vzhodu totalitarizem: »Delam, kar drugi hočejo, da delam.« Čeprav je masovnost in prilagodljivost potrebna in koristna, pa človek ne sme izgubiti svoje enkratnosti in izviritosti.

Prav Marija poziva današnjega človeka k ohranitvi njegove enkratnosti z edinim navodilom, da, ukazom, ki nam ga je dala na svatbi v Kani galilejski: »Karkoli vam poreče, storite!« Z dejavnim izpolnjevanjem božje volje se bomo namreč najbolj samouresničevali in nikoli ponavljali.

Kaj nam ima Gospod povedati? Kako naj vemo, saj še moliti ne znamo vselej. Niti praznih vrčev svoje notranjosti mu nočemo pokazati. Tudi ne vemo, česa nam manjka, niti se ne spomnimo, da bi lahko to vedela Marija in ona posredovala za nas. Ne moremo od Boga pričakovati, da nas bo spremenil, če mu ničesar ne damo, kar bi lahko spremenil. Po pa smo tako zadovoljni, da lahko »delamo, kar drugi delajo!«

Jezus je v Kani prenehal biti sin mizarja, sin Marije iz Nazareta, ker je »razodel svoje veličavo« in nastopil kot božji Sin, ki je pričel svojo pot na Kalvarijo. Nočemo tvegati, nočemo stopiti na pot za Njim. Naše odločitve in spoznanja oblikuje svet, ki nas obdaja. Bežimo pred samim seboj in se ne maramo poglabiti vase, da ne bi slučajno zaslili njenih besed: Kar koli vam poreče, storite!

To so besede Žene, kot jo je v Kani imenoval njen Sin. Tudi ona je prenehala biti zgolj Jezusova mati, saj je kot pobudnica čudeža prostovoljno prevzela vlogo soodrešnice. Odrekla se je sama sebi, žrtvovala sebe in svojega Sina. S tem bo ostala vedno moderna in napredna, kajti žrtvovanje je vedno sodobno, pa če se to sliši še tako neverjetno. Mi pa mislimo, da se ne smemo nikoli žrtvovati in ničemu odreči, da ne bomo starokopitni. Kar koli vam poreče, storite! S tem bomo svoje življenje doživljali v vsej njegovi vitalnosti.

ANA

OD TEDNA DO TEDNA

■ Komaj sta poslanska zbornica in senat v Rimu počastila spomin Alda Mora, je odstopil notranji minister Cossiga. Neuspeh policije, ki ji v 55 dneh ni uspelo rešiti Mora, je smatral tudi za svoj osebni neuspeh. Zanimivo je, da je imel Cossiga glede svojega ravnanja največ zaslobe pri PCI in ostali levici, medtem ko so del DC, liberalci in socialdemokrati že nekaj časa zelo kritično gledali na njegovo ravnanje v zvezi s pojavi terorizma. Začasno je skrb za notranje ministristvo prevzel kar Andreotti sam.

■ Milan je postal zadnje tedne središče mestne gverile. Ne mine skoro dan, ko ne bi prišlo do novega atentata. V ponedeljek 8. maja so teroristi streljali na zdravnika Diega Fava in ga ranili; naslednjo sredo so streljali na ravnatelja milanske podružnice »Chemical Bank« Marzia Astarito in ga streljali v noge; v petek 12. maja so obe nogi prestrelili demokrščanskemu politiku in bančnemu uslužbencu Titu Berardiniju. V soboto so zanetili požar v skladišču ameriške večnarodne družbe Honeywell v Segrateju. Ogenj je uničil 700 kv. metrov površine z električnim in drugim materialom za izdelovanje elektronskih računalnikov. Škode je bila za dve milijarde lir. V kraju Rho blizu Milana so isti prevratneži uničili sedež družbe Alfa Romeo ter prežagali nosilca električne mreže visoke napetosti, da bi preprečili delo v obratu Alfa Romeo v Areseju. Postaja značilna, da napadajo rdeči brigadisti dosledno le funkcionarje raznih podjetij in pristaše DC, nikdar pa predstavnike levice ali sindikatov. Vse zgleda, da je pri vsem tem neka dogovorjenost.

■ Ob reki Usuri v Sibiriji je prišlo do novega sovjetsko-kitajskega incidenta, ko je skupina sovjetskih straž (po sovjetskih trditvah) »pomotoma zašla na kitajsko ozemlje, ko je zasledovala nevarnega obožnega kriminalca.« Kitajci so nasprotno ta vdor označili za preiščeno izzivanje. Ta vdor je sprožil v Kitajski novo zelo močno protisovjetsko kampanjo. Kitajce draži, da so sovjetske čete v Mongoliji, njeni vojaški strokovnjaki pa v Vietnamu, Angoli, Etiopiji.

■ V Izraelu so slovesno proslavili 30-letnico nastanka judovske države, ki je bila proglašena 14. maja 1948. Obenem so se spomnili 9.000 padlih, ki so dali življenje v štirih vojnah leta 1948, 1956, 1967 in 1973 za svobodo nove države.

■ Dva Čeha sta preusmerila potniško letalo, ki je letelo na progri Praga-Brno in ga preusmerila v Frankfurt v Zah. Nemčiji. Ugrabitelja sta takoj po pristanku zaprosila za politični azil zase, za ženo enega ugrabiteljev in za dvojico mladoletnih otrok. Nemške oblasti so oba ugrabitelja obtožile ogrožanja zračnega prometa in sta sedaj v preiskovalnem zaporu.

■ Poslanska zbornica v Rimu je odobrila s 436 glasovi proti 56 vladni dekret za boj proti terorizmu. Da je mogla ta dekret sprejeti, je morala najprej onemogočiti obstrukcijo radikalov, demoproletarcev in MSI. Da je to dosegla, je vlada postavila vprašanje zaupnice. Zaupnico je vladi izreklo 522 poslancev, trije liberalci so se zdržali, proti pa je glasovalo 27 poslancev, in sicer radikalni, demoproletarci in MSI.

»Mladika« št. 4

Na uvodnem mestu se nahaja pogovor z dr. Andrejem Bratužem o Slovenski skupnosti (SSK) in bližnjih volitvah v naši deželi. Sledi dnevnik Ladota Piščanca »V zelenih daljavah božje bodočnosti«, ki postaja z vsakim nadaljevanjem lepši. Zorka Matozov objavlja novelo »Matejko«, Bruna Pertot pa zanimiv zapis o koristnosti česna.

Martin Jevnikar prikaže tokrat od povojnih slovenskih revij na Primorskem revijo »Stvarnost« in »Stvarnost in svoboda«. Sledijo drobne vesti, tako poročilo o seminarju Fuens (mladinskega združenja evropskih manjšin) v Aostii, in Iva Jevnikarja Drobeci iz manjšinskega sveta, ki pa postaja z nadaljevanji preveč študijsko in za branje kot razvedrilo neprivlačno. O tolminski senožeti objavlja narodopisni zapis Jožko Savli. V pregledu Martina Jevnikarja zamejske in zdomske literature (ki pa sta seveda dva pojma in bi pregled moral izhajati zato ločeno pod dvema naslovoma) je prikazan izredno zanimiv in doživet »Dnevnik« Milkota Škarpa — prvi dokument medvojnega dogajanja in odpora. O novi raziskavi pomena cistercijanskega samostana v Stični na Dolenjskem, ki jo je opravil Marjan Zadnikar, poroča Verena Koršič.

Seveda tudi tokrat ne odmanjka jezični Čuk na obelisku, na platnicah po najdemo še jedke izlive na račun »Mladike«, ki sta jih objavila m.č. (Marij Čuk?) in Marko Kravos.

Za skromne razmere našega zamejstva, kjer izhaja, je »Mladika« na zavidljivi višini. Mesečno kulturno revijo podobne vsebine bi zaman iskali tudi v matični domovini.

● V stolnici Marquette je prevzel vodstvo škofije deveti Baragov naslednik Mark Schmitt, ki se je rodil leta 1923, od leta 1970 pa je bil pomožni škof v Gren Bayu pri Milwaukeeju. Da se bo tudi novi škof zanimal za Baragovo zadevo, je gotovo, saj je že od leta 1973 član Baragove zveze.

● V Keniji so proslavili 25 let vzpostavitve domače cerkvene hierarhije. Leta 1953 je namreč dal papež Pij XII. Keniji lastno cerkveno organizacijo. Danes ima Kenija eno nadškofijo, 13 škofij in eno apostolsko prefekturo. Nadškof v Nairobiju Maurice Otunga je tudi kardinal.

Duhovna oskrba Slovencev pri Sv. Jakobu v Trstu

14. marca 1978 je tržaški škof L. Bello-mi sprejel odbor »Sentsjakobskega kulturnega društva« in duhovnik, ki zdaj skrbi za slovensko skupnost pri Sv. Jakobu je razložil potrebo, da se v tem delu Trsta ustanovi za slovenske vernike pastoralno središče, personalna župnija. Uspešno bo moglo to središče delovati le, če bo imelo tudi svoje bogoslužne prostore.

Škof je naročil, naj se vložijo na škofijo posebna prošnja, v kateri naj se kratko razloži položaj in utemelji potreba po nakupu dela zemljišča, ki je last tržaške občine in stoji v ulici Frausin 7. Na tistem delu zemlje naj bi se zgradila primerna bogoslužna stavba s prostori za krščanski nauk in stanovanje za duhovnika.

V cerkvi sv. Jakoba imajo zdaj slovenski verniki na voljo ob nedeljah in zapovedanih praznikih mašo ob 9. uri in popoldansko pobožnost ob 16. uri. Italijanski verniki pa imajo šest maš, pet dopoldne in eno zvečer, ter večerno pobožnost. Poleg tega lahko vedno uporabljajo cerkev za krste, pogrebe itd.

Župnija sv. Jakoba šteje okrog 21.000 prebivalcev, od katerih je vsaj petina Slovencev. Treba pa je vedeti, da nima nobena župnija okrog slovenske maše in nobene dušnopastirske dejavnosti za Slovence, razen salezijanske župnije sv. Janeza Boska, ki pa ima samo mašo brez drugih dušnopastirskih opravil, čeprav je od njenih 14.000 prebivalcev vsaj 3.000 Slovencev.

Okrog župnije sv. Jakoba nimajo nič slovenskega: stolna župnija sv. Justa, župnija Matere božje Previdnosti v ul. Besenghi, Morske Zvezde na trgu Rosmini, sv. Andreja in sv. Rite v ul. Locchi in sv. Družine v ul. Vasari. V teh župnijah je vsaj 6.000 Slovencev. Tako ima 10.000 Slovencev možnost samo za eno mašo ob 9. uri pri Sv. Jakobu. Če naj vključimo v dušnopastirski središče, ki naj bi se ustanovilo, še slovenske vernike salezijanske župnije, ki naj bi ohranili svojo mašo ob 10. uri, bi bilo okrog 13.000 Slovencev, ki bi pripadali novi župniji.

Seveda si nihče ne dela kakih utvar in ne pričakuje čudežnih uspehov. Zakaj pa ne bi smeli imeti možnosti, da jih zbiramo v tradicionalnem cerkvenem ustroju, v župnijski skupnosti, saj je še vedno v veljavi v Cerkvi. Nekateri bodo ugovarjali, da vsi Slovenci ne obiskujejo cerkve. A ta ugovor velja tudi za Italijane. Zato je nesmiselno, krivično in žaljivo, če kdo pravi, da je toliko Slovencev, kolikor jih hodi v cerkev.

Pozabljeni tudi ne smemo, da jih je veliko opustilo versko življenje, ker se jim zakladi vere niso dajali v materinem jeziku in se jim še danes ne nudijo. Pod krutim fašističnim preganjanjem Cerkev tudi ni vedno dovolj odločno branila slovenskih bogoslužnih opravil in slovenskih naravnih in stoletnih pravic na njihovi rodni zemlji; nekateri so v fašističnem zatiranju celo gledali orodje poitalijančevanja in asimilacije. Na tisoče Slovencev se je oklenilo raznih protikršćanskih ideologij, ker so do njih pokazale več razumevanja.

Neizmerno delo nas čaka, da pripeljemo nazaj k veri tiste, ki so se od nje oddaljili. Znano je, da mnoge slovenske žene delujejo v italijanskih župnijskih skupnostih, kjer nimajo nič slovenskega. Nismo za ločitev, marveč za edinost v mnogoličnosti. To je popolnoma v skladu z naukom Cerkev, posebej še s smernicami zadnjega koncila.

Iz tega jasno sledi, da je treba Sloven-

cem v Trstu dati ustroj prave župnijske skupnosti z organizacijami, s popolnim urnikom za bogoslužna opravila in pridobiti je treba redovne sestre za poučevanje verouka, za skrb za uboge, bolne, stare ljudi.

Nečastno je za Cerkev in nedopustno, da se slovenski verniki v mestu smatrajo samo za »goste« za eno uro, da se samo »dopuščajo«, da smejo v cerkev, da pri mnogih cerkvenih vratih ne smejo dati nobene obvestila v svojem jeziku, da se štejejo za manjvredno »kaplansko« skupnost. Tudi ni v skladu s pravičnostjo, če so si sami morali oskrbeti prostore za zbiranje, razen kake zelo redke izjeme, čeprav ima župnija dovolj prostorov na razpolago.

Zato je treba zelo pohvaliti tiste duhovnike, ki so samo v zaupanju na božjo pomoč in na podporo slovenskih vernikov, brez vsakega zanimanja župnije, mogli oskrbeti primerne prostore za zbiranje vernikov, da jih morejo oblikovati po krščanski veri, kakor na primer pri Novem sv. Antonu v ulici Scorcola, v Rojanu, pri Sv. Ivanu, Sv. Jakobu, v Škednju.

Slovenski verniki pri Sv. Jakobu imajo svoje prostore v ulici Concordia. V letih 1970-75 smo jih kupili, preuredili in opremili. Slovenski duhovnik je skupaj s slovenskimi verniki izvršil to nujno potrebno delo, ki se je izkazalo kot čudovito sredstvo apostolata. Tudi za ta primer je treba reči, da župnija ni prispevala niti lire.

Toliko bolj je treba pohvaliti velikodušnost, radodarnost in požrtvovalnost slovenskih vernikov, ki zaslužijo, da se ustrezne njihovi prošnji za ustanovitev slovenske župnije. Ti prostori so že danes in bodo še bolj za naprej sestavni del cerkvenega središča. V njih se zbira mladina, cerkveni zbor odraslih in otroški zbor imata pevске vaje, v njih imajo svoje sestanke skavini in skavintinje ter mašni strežniki, tu se vršijo predavanja za odrasle, se pripravljajo otroci na prvo obhajilo in na birmo, tu se sestajajo vsako nedeljo po deveti maši odrasli in otroci.

Slovenci pri Sv. Jakobu so enotna in strnjena skupina. Za tako so jo vedno priznavali. Zato bi ne smelo biti težav od strani italijanskega prebivalstva.

Zveze s Sv. Jakobom so dobre: v razdalji sto metrov se ustavlja avtobusa 1 in 10; malo dalje 15, 16 in 29. Tudi prostor za parkiranje je mogoče dobiti, zlasti ob nedeljah. Prav v ul. Frausin je slovenski otroški vrtec, slovenska osnovna in srednja šola. V tej ulici je dovolj daleč od župnijske cerkve občinsko zemljišče, ki je namenjeno za skupne potrebe okraja. Kupili bi radi del tega zemljišča, ki sega do ul. Frausin in ga je skoraj 3.000 kv. m.

Po pristanku škofijških organov in vseh škofijških duhovnikov naj škof uradno prosi tržaško občino, da odstopi del omejenega zemljišča za ureditve pobude, ki bo služila premnogim meščanom v versko in svetno korist tega dela mesta. Gotovo bodo nastopile mnoge težave kakor se pojavljajo pri vsakem dobrem delu. Trdno pa smo prepričani, da jih bo po prizadevanju vseh mogoče premagati. To se je zgodilo tudi pri tolikih italijanskih župnijah, ki so se ustanovile v Trstu po zadnji vojni.

Uresničiti to delo se pravi izvršiti dejanje pravičnosti, enakopravnosti, bratske ljubezni, modre pastoralne daljnovidnosti, pomeni izvršiti božje delo.

J. P.

Umrl je škof dr. M. Držečnik

Mariborski škof dr. Maksimilijan Držečnik je že dalj časa bolehal na zavratni bolezni, toda je do konca vršil svoje dolžnosti. V soboto 13. maja pa je utrujeno telo klonilo smrti. Pokopali so ga v sredo 17. maja v Mariboru.

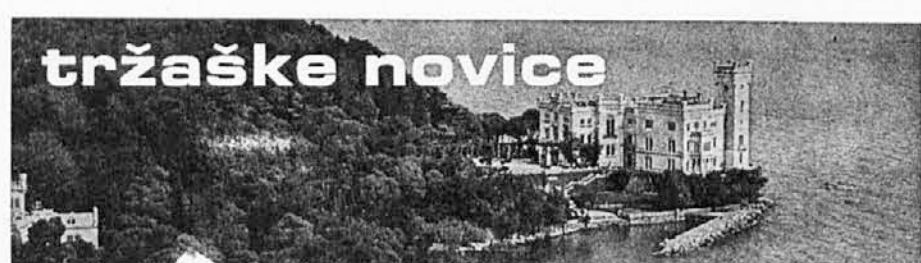
Pokojni škof je bil star 74 let, saj se je rodil 5. oktobra 1903 v Ribnici na Pohorju. Bogoslovne študije je opravil v Rimu, kjer je bil leta 1932 posvečen v duhovnika. Po nekaj letih kaplanske službe je bil nastavljen leta 1936 za ravnatelja Dijaškega semenišča v Mariboru, leto nato pa je postal docent za biblični študij Stare zaveze.

Ob razsulu Jugoslavije 14. aprila 1943 ga je zadela usoda premnogih sobratov iz Štajerske in z Gorenjske, Nemška Gestapo ga je odpeljala najprej v mariborsko vojašnico na Melju, nato v bivši trapistovski samostan v Rajhenburgu, od koder je bil izgnan v Zagreb. Nadškof dr. Stepinac ga je poslal za duhovnega pomočnika na Visoko, okraj Novi Marof, kjer je ostal do 12. avgusta 1945.

Ko se je vrnil v Maribor, si ga je škof Ivan Jožef Tomažič zaželel za svojega pomožnega škofa. Apostolski sedež ga je imenoval za naslovnega škofa doberiškega, posvečenje pa je prejel 15. decembra 1946. Po smrti škofa Tomažiča je 1. marca 1949 postal apostolski administrator mariborske škofije. 15. junija 1960 pa njen redni škof, devetindesetletni v dolgi vrsti lavantinskih škofov.

Škof Držečnik je znal v prvih povojnih letih z veliko modrostjo svojo škofijo vključiti brez večjih pretresov v novo socialistično realnost, ne da bi pri tem kletapljal pred režimom. Vzdrljivo je z oblastmi korektno odnose, zaradi česar mu je uspelo omiliti marsikateri za Cerkev neprijeten ukrep. Zadnje desetletje je večkrat šel tudi v inozemstvo ter obiskal Slovence v zahodni Evropi, Kanadi in Severni Ameriki. Pred desetimi leti je bil tudi med nami ter se udeležil romanja na Barbano.

Naj bi Sveti Duh poskrbel, da bo tudi novi škof, ki ga bo nasledil, imel njegovo pastoralno modrost, obenem pa hodil po svetniških stopinjah velikega škofa Slomška.

Izjava deželnega vodstva mladine Slovenske skupnosti

Tragična vest o podlem umoru italijanskega državnika Alda Mora je vzbudila val ogorčenja, sočutja in zaskrbljenosti tudi med slovensko mladino v naši deželi. Kljub hladnim morilskim metodam Rdečih brigad, ki so pobile Morovo spremstvo, posejale državo z atentati, skušale uničiti podobo ugrabljenca samega, je namreč še živelo upanje, da krutost ne bo dosegla takega viška. Umor pa je potrdil mnenje, da se člani morilske tolpe dajo voditi geslu, da je za dosegajo ciljev dopustno vsako sredstvo, kot so izjavili tudi zaprti brigadisti v Turinu.

Naklepi proti demokratični ureditvi države so se torej izkazali za široko razpredene, učinkovite in povsem brezobzirne. To predstavlja za Italijo izredno nevarnost v trenutku, ko je itak položaj pereč in eksploziven zaradi gospodarske krize, brezposelnosti, korupcije in nemoči mnogih institucij.

Trdno, za odgovorne težavno, a edino možno zadržanje vlade in večine strank pa daje upati, da je družba v bistvu zdrava, da ima v sebi moč, da se dvigne, popravi zamude, poveča notranjo pravičnost, izboljša pomanjkljivosti oseb in ustanov, izloči nasilneže in nestrpnosti. Zato je zdaj čas, da se dejavna prisotnost, soodločanje in čut odgovornosti za skupne zadeve povečajo, ne pa, da se širi kak preplah in pesimizem.

Odkloniti je treba metodo nasilja, logiko moči, maščevalnost, nedemokratične ukrepe, saj je treba začeti prenovo znotraj strank in državnih teles. Država pa se mora tudi braniti, ker je to pogoj, da se ohranita svoboda in demokracija, v katerih je edino mogoče iskati večjo pravičnost in graditi družbo, ki je primerna človekovemu dostojanstvu.

Tudi slovenska mladina ima pri tem svoje odgovornosti. Po šolah, na delovnem mestu, na univerzi, v društvih. Pred nami je tudi izpit demokratične zrelosti — volitve. V tržaški občini prvič neposredno tudi za rajonske sosvete. Tudi pri tem se kaže ljubezen do svobode in pravice: pri požrtvovalnem in težkem delu v korist skupnosti, manjšine, širše družbe.

Oskrunitev cerkve v Borštu

V noči med petkom in soboto pred binokšno nedeljo so doslej neznan objestneži napravili vlom v tukajšnjo župno cerkev. Po naključju je mežnarica pozabila ključ v vratih zakristije in tako so mogli vzeti iz omarice ključek od tabernaklja, ga odprli, stresli po stopnicah svete hostije (okrog 20), zopet ciborij pokrili, ga položili v tabernakelj in ga zaklenili.

Po izvršenem svetokrunstvu so začeli s premetavanjem po zakristiji in ker kake dragocenosti ob skromnih bogoslužnih posodah in oblekah v podeželski cerkvi ni dobili, so pokvarjeni vlomilci pred odhodom iz cerkve porezali žice ozvočne aparature in odnesli s seboj poleg nekaterih ključev ojačevalec in dva mikrofona.

V soboto 13. maja popoldne si je prišel ogledat zločinstvo poleg policije iz Doline tudi g. škof iz Trsta, ki je dal naročilo, kako naj župnijska skupnost nekoliko zadosti za svetokrunstvo; izročil je tudi svoj osebni dar za popravilo škode, ki znaša okrog 450.000 lir.

Zvedeli smo, da je naslednjo noč dobila podoben roparski obisk tudi božjepotna cerkev v Ricmanjih. Vsiljuje se mučno vprašanje: Ali so se valovi zločinskih početij začeli iz velikih mest v Italiji že razlivati tudi na naše podeželje, ki še ni popolnoma prebolelo strahot uničevalnega črnega terorja pred 33 leti? - J.ik

Podlonjer

Praznik Marije Pomočnice. V novi podlonjerski cerkvi se shaja verjetno najmanjša slovenska verska skupnost. Za dober avtobus nas prihaja skupaj ob navadnih nedeljah.

Če pa pridete v Podlonjer na Markovo 25. aprila ali na god sv. Antona 13. junija in sv. Ane 26. julija, nas ne najdeta doma. Tako smo bili letos na dan sv. Marka skupno s Svetoivančani in nekaterimi drugimi Tržačani v krajih Motta di Livenza, Longarone in na Vajntonu. Menda se ljudje nikjer tako hitro ne zberejo za potovanje kot prav pri nas. Podlonjerska verska skupnost je zelo enotna, drži dobro skupaj in tako ima naša blagajničarka za vsa naprej objavljena romanja kar prave, stalne abonente.

To nedeljo 21. maja obhajamo praznik Marije Pomočnice kristjanov in sicer iz več razlogov pred koledarskim godom, ki je sicer 24. maja. Salezijanski duhovnik Janko Novak nas bo s tridnevno pripravil na praznik, v nedeljo ob devetih pa bo petja in veselja kot na samo veliko noč. Če bo pravo razpoloženje, bomo maši dodali še pete litanije Matere božje. Veseli bomo vsakogar, ki se nam bo za ta naš Marijin praznik pridružil.

Slab jezik na postaji Trst A

V poročilih radia Trst A je slovenščina tako zmrcvarjena, da jih le s težavo poslušamo do konca. Kot da bi poslušali tuje ljudi, ki so se na večerih tečajih naučili slovenščine. Ze odkar divja vojna v Ogaden, območju med Etiopijo in Somalijo, ki se nahaja na območju, ki mu rečejo v svetovnem poročanju »na afriškem rog«, nas tržaška postaja zasipa z obliko v afriškem rogu. Ne znajo torej ločiti več, kdaj se rabi »na« in kdaj »v«.

Nič manj se ne zapletajo stavčne oblike in jasen pomen pojmov. Ze jutranja napoved dneva in datuma je največkrat pogrešana. Npr. 10. maja letos: »Danes je sreda deseti maja«, ko bi moralo biti: »sreda desetega maja«. In v istih položjih: So izročili sožalje, namesto »izrazili«. Še bolj smešno se je slišal stavek: ... močan odmev tudi v Bariju, kjer je Aldo Moro praktično doma. Ali pa: ... obsodil jih je proletariat, za katerega so se zaman sklicevali. In naslednji dan višek ohlapnosti in nerazgledanosti poročevalcev na radiju Trst A v stavku: Žalna slovesnost za Aldom Morom bo v katedrali svetega Laterana...

Človek se vprašuje, če na tej postaji sploh popravijo besedila, preden jih oddajo, pa tudi mnoge druge oddaje so izredno »demokratične«, v katerih lahko vsak pove svoje »mnenje« npr. o splavu, zakonu... Postaja nima več nikakih etičnih meril in prepogosto žali svoje poslušalce. Demokratičnost ni nekaj anarhičnega, ampak predvsem odgovornost, posebno nasproti kulturnim in etičnim vrednotam ter izročilu naroda, kateremu so oddaje namenjene.

—up—

ALEKSEJ GORIŠKI

Povest uboge Nadice

(8)

XIII.

Sredi novembra me je nepričakovano zadela huda nesreča. Gorica še zdaleč ni tako prometno mesto kot Jankov Dunaj. Samo vsako toliko zaškripa po tračnicah kak tramvaj in tu in tam se pojavi kaka kočija. Toda nesreča ni izbirčna, pač pa tako spretno iznajdljiva, da sem se tudi v tako skromnih okoliščinah znašla nenadoma med temi dvema vozili.

Nikoli ne bo mogoče natančno ugotoviti, kako se to je zgodilo. Gotovo sem bila preveč zamišljena in premalo previdna ob prečkanju ulice v središču mesta. Razen tega mi je pogled zastiral odprt dežnik. Kakor koli že: nenadoma se je tik mene pojavil tramvaj. Ko sem odskočila, se mi je na mokrih tleh spodrsnilo, da sem padla pod fijaker, ki je prihajal z nasprotni strani. Verjetno sta se pri tem tudi konja splašila, vendar sta kanalu obstala. Ni čud-

no, da sem se znatno potokla, ampak najhujšo bolečino sem občutila na kraju desne noge. Skoraj gotovo mi je zadnje kolo k sreči prazne kočije povozilo stopalo. Od preplašenosti in bolečine sem omedlela in zato ne vem, kaj se je z menoj dalje dogajalo.

Ko sem prišla k zavesti, sem se znašla v neznanu sobi na nekaki nosilnici, a noge mi je obvezovala redovnica. Ne vem, kateremu redu je pripadala, vsekakor pa je bila iz skupnosti tistih usmiljenih dobrotnic, ki jih svet premalo ceni, čeprav ji zelo potrebuje. Prijazno me je tolažila, da ne bo preveč hudo, me božala in krepila.

Nekaj dni sem ležala v bolnišnici, zatem pa doma. Skoro nepretrgoma je bila ob moji postelji požrtvovalna Vida. Po naključju je namreč bila takrat pri nas in tisti nesrečni popoldan sva skupaj ogledovali v neki trgovini blago, ki ga je želela kupiti. Ker ni imela pri sebi dovolj denarja, me je naprosila, naj grem domov po njeno torbico. Ko je zaslišala kričanje in zagledala zbiranje gruč, je tudi sama prišla pogledat, kaj se je zgodilo. In imela je, ročica, kaj videti. Mene so onesveščeno,

krvavo, strgano in umazano dvigali v kočijo, ki me je povozila. Prisedla je in me odpeljala naravnost v bolnišnico. Zaradi te nesreče je odložila poroko in ostala dalj časa pri nas.

V bolnišnico me je najprej prišel obiskat očka s Fedoro. Bil je tako potr, da se je kar sesedel. »Samo še to se je moralo zgoditi!« je stokal. Moja dobra polsestra je pa samo molče brisala solze.

Prišla me je pogledat tudi mačeha in mi celo prinesla najfinejše bonbone; vendar ni bila zmožna obvladati svoje narave, marveč je z nje lastno brezobzirnostjo dregala s spraševanjem o podrobnosti nesreče ter se glasno čudila, kako sem mogla biti tako neprevidna in nerodna. In prav nič ni prikrivala verjetnosti, da bom ostala pohabljena.

Slednje je tudi mene najbolj skrbelo, dasiravno so me drugi tolažili, da se bo noga v mavcu izravnala in da se pri mladih vse rane kmalu zacelijo. Razen bolečine na nogi me je čedalje bolj razjedalo še prepričanje, da se zdaj moram odreči Janku. In ker je prav v tem času prišla njegova dopisnica, v kateri mi očita, da

mu tako dolgo ne odgovarjam, sem se lotila najbolj žalostnega pisma, kar sem ga kdaj napisala.

Najprej sem kratko opisala potek svoje nesreče, zatem sem pa nadaljevala: »Moj nadvse ljubljani Janko! Vem, da boš zelo prizadet, toda jaz sem še bolj...« Drugega izhoda ni, kakor da se morava raziti. Tebi ne bo pretežko, najti si primerno družico. Ker sva dolgo in daleč narazen, se ti bo kmalu posrečilo, da me pozabiš. Nikar mi več ničesar ne piši! Do poletnih počitnic je še daleč. Če pa srčne rane niti dotlej ne bodo zaceljene, se bova pač morala oba truditi, da se ne srečava. Včasih upam, da ne bom ostala hroma, vendar nekoliko se bodo posledice v vsakem primeru poznale. Če bom zmožna in me bodo hotele usmiljenke sprejeti, bom svoj življenje posvetila negi bolnikov. Koliko je takih, ki so še bolj udarjeni od mene! Potolaži se, moj dragi Janko! Strgaj to pismo in z njim tudi spomin name! Rotim te, pozabi me! Čista in posvečena je bila najina kratkotrajna ljubezenska zveza, a očitno je božja volja, da jo sedaj pretrgava. Pokoriva se božji volji, čeprav je trganje bo-

lečel! Ne misli več na svojo malo pohabljenko in bodi srečen, zdrav in zadovoljen! Vse najboljše ti želim v življenju, ki je pred teboj ter ti s solzami, ki mi kapajo na to pismo, pošiljam svoj zadnji pozdrav in poljub.

Fedora je menda slutila vsebino pisma, ker ga ni hotela prevzeti za oddajo na pošti. Komaj sem jo preprosila. A morda bi zares bilo bolje, da ga ne bi bila oddala. (Drugič naprej)

• V dneh od 25. do 29. maja bo ruska pravoslavna Cerkev slovesno proslavila 60-letnico obnove moskovskega patriarhata. Slovesnosti bodo v Moskvi in v od Moskve 70 km oddaljenem samostanu sv. Sergija v Zagorsku. Na sporedu jubilejnih slovesnosti je med drugim zahvalna služba božja pred staro moskovsko ikono Matere božje v cerkvi Gospodovega vstajenja. Sedanjí patriarh Pimen namerava opraviti maše zadušnice v vseh cerkvah, kjer počivajo njegovi predniki Tihon, Sergij in Aleksij. Za sklep praznovanja bosta patriarh in sv. sinod vsem gostom pripravila slovesen sprejem.

Protest zoper novo diskriminacijo Slovencev

Zastopstvo Sveta slovenskih organizacij in Slovenske kulturno gospodarske zveze je naslovilo na goriškega župana De Simoneja odločno protestno izjavo zaradi načina, kako je občina namestila lepake ob umoru Alda Mora.

Ko se je sestel enotni odbor za obrambo demokratičnega reda, je bilo soglasno sklenjeno, naj bodo letaki tako v italijanski kot v slovenski, kar se je tudi zgodilo. Toda ko so bili lepaki nalepljeni, je bilo opazno, da v središču mesta ni bilo nobenega slovenskega. Slovenci takega zapostavljanja absolutno ne sprejmejo. Zato je zastopstvo goriških omenjenih krovnih slovenskih organizacij pozvalo goriškega župana, naj poskrbi za slovenske lepake tudi v središču mesta in naj se taki primeri diskriminacije ne ponovijo več.

Poroka

V soboto 13. maja sta se v prijazni cerkvi Marije Pomagaj na Jazbinah poročila Lilijana Bresciani in Sergij Sanson. Prijatelj jima iskreno voščilo božjega blagoslova ter srečo na novi skupni življenjski poti.

Počastili smo Sv. Duha na Banjščicah

Na Banjščicah je edina župna cerkev na Primorskem, ki je posvečena Sv. Duhu. Zato je bilo zelo primerno, da je letos slovenska župnija v Gorici poročala na binokstni popoldan 14. maja na Banjščice. Ni bil lep pomladni dan kakor smo pričakovali, vendar nobenemu ni bilo žal, da se je tega romanja udeležil.

Svet pod Sv. goro in Banjška planota sta že vsa v svežem zelenju. Cvetele so se zadnje češnje, rožnati popki jablan pa so se pravkar odprli v svojstveni lepoti barv. Take so se nam prikazale tudi Banjščice. Pred cerkvijo so bili postavljeni mlaji in okrog cerkve štirje oltarji za procesijo. Tudi cerkev je bila lepo ozaljšana, delo zavzetih vaških deklet. Msgr. F. Močnik iz Gorice je imel sv. mašo v somaševanju z gg. Erzenom, Zbogarjem in Zornom ter domačim župnikom. Na koru je prepeval domači mešani zbor, cerkev pa je bila polna vernikov. Vsi so se zgnili okrog oltarja ob ofru in pozneje pri sv. obhajilu: moški, ženske, otroci. Po sv. maši se je okrog cerkve razvila procesija z Najsvetejšim. Vodil jo je goriški župnik msgr. F. Močnik. Ob vsakem oltarju so zapeli evangelij in molili prošnje k Bogu za varstvo pred nesrečami. Bila je to preprosta procesija, a v tej preprostosti zelo lepa in bogata. V Gorici takih procesij žal nismo več vajeni in jih zato pogrešamo.

Moški zbor »Mirko Filej« v slovenski Istri

V nedeljo 14. maja je moški zbor »Mirko Filej« iz Gorice šel v slovensko Istro in se tam predstavil našim ljudem in sicer s cerkveno pesmijo. Na povabilo župnika iz Pirana Vinka Črnigoja so pevci peli najprej pri maši in nato se v prezbitariji izvedli krajši koncert nabožnih pesmi z repertoarjem v raznih jezikih, saj je tudi med verniki bilo opaziti ljudi drugih narodnosti, ki so izkoristili binokstne praznike in prišli na sončni Jadran. Pevci so dostojno predstavili program pesmi in želi splošno odobravanje.

Po ogledu turističnih objektov v Porto-

rožu je bilo kosilo v Izoli, nakar smo se vrnili v Portorož in tam ob 17. uri peli pri maši v župnijski cerkvi.

Vreme nam je bilo naklonjeno in sončno, tako da smo lahko uživali slovensko obalo v vsej krasi pomladnega sonca in zelenja. Bil je lep zaključek za skorajšnji konec kulturne sezone. Se postane pri gostoljubnih Slabetovih v Bertokih ob kozarcu dobrega domačega vina, nakar smo se kmalu nato prek Skofij spet znašli tostran meje, hvaležni vsem, ki so nam pomagali, da je dan in vse ostalo v redu poteklo v splošno zadovoljstvo.

Seja deželnega sveta SSK

Pod predsedstvom dr. Andreja Bratuža se je v Jamljah sestel 11. maja deželni svet Slovenske skupnosti in razpravljalo o političnem položaju v državi in v krajevnem merilu. Po uvodnih predsedniških besedah, s katerimi se je poklonil spomenu umorjenega krščanskodemokratskega predsednika Alda Mora, je med drugim poudaril, da nasilje, ki smo ga Slovenci občutili na lastni koži v raznih dobah, nikakor ne more odrediti dobrih sadov in ga moramo zato odločno odklanjati.

V svojem tajniškem poročilu je dr. Drago Stoka govoril o vrsti vprašanj in dogodkov, ki zadevajo SSK. Predvsem je razčlenil delovanje SSK v zadnjem obdobju in pri tem opozoril na pomen, ki so ga imeli v zamejstvu obiski delegacije SZDLS, ki jo je vodil predsednik Mitja Ribičič, ter delegacije Narodnega sveta koroških Slovencev pod vodstvom Matevža Grilca. Poseben poudarek je bil dan na prvi deželni mladinski kongres, ki je zelo dobro uspel in je jamstvo, da bo narodnoobrambno delo javnih delavcev sedanje generacije našlo svoje naravne nadaljevalce med mlajšimi silami.

Deželni tajnik je tudi govoril o trenutnem položaju v raznih krajevnih upravah in poudaril pozitivno vlogo, ki jo SSK ima pri ohranjanju in podpori občinskim odborom, ki z naklonjenostjo spremljajo slovenska vprašanja.

Stoka je nadalje govoril o problematiki, ki zadeva deželni svet Furlanije-Juljske krajine in nato opozoril na nedavno manjšinsko konferenco v Vidmu, na kateri so se po svoji odločnosti in pripravljenosti zelo izkazali Slovenci iz Benečije in Kanalske doline.

Drugi del seje sveta Slovenske skupnosti pa je bil posvečen programu in izbiri kandidatov za bližnje deželne volitve, na katerih se bo SSK predstavila na celotnem ozemlju dežele Furlanije-Juljske krajine. Izbrani so bili kriteriji za sestavo kandidatnih list v vseh okrožjih, to je v Trstu, v Gorici, v videmskem okrožju, v Tolmeču in pordenonski pokrajini. O vsem tem se je razvila obsežna diskusija, ob koncu katere je deželni svet SSK sklenil, da bo nosilec liste dr. Drago Stoka, na drugem in tretjem mestu pa bosta kandidirala dr. Andrej Bratuž ter Gradimir Gradnik.

★ V Turinu so varnostni organi odkrili skrivališče rdečih brigadistov, ki je bilo po vsej verjetnosti delovno oporišče teroristov, ki so ubili jetniškega paznika Lorenza Codugna. Ta je pred smrtjo obstrlel brigadista Pianconeja, ki so ga kasneje pajdaši pustili pred neko bolnišnico. Policija je nato s pomočjo ključev, ki jih je imel Piancone pri sebi, mogla odkriti omenjeno skrivališče.

Romajmo na Sv. goro!

Romajmo na Sveto goro! Tako bi lahko dali naslov pismu, ki ga je škof Janez Jenko naslovil na duhovnike za mesec maj. V pismu omenja nekaj dogodkov iz novejših zgodovine tega svetišča in potem nadaljuje:

»Ob vračanju milostne podobe po prvi svetovni vojni je bilo na Gori več kot 40 tisoč romarjev, leta 1951 se je od povratku Marijine podobe iz tujine zbralo okoli 20 tisoč romarjev. Število romarjev od tedaj stalno upada. Uprava svetišča, ki je v rokah sinov sv. Frančiška Asiškega, je zadnja leta z veliko prizadevnostjo obnavljala streho in notranjost svetišča, ki je na tako izpostavljenem kraju. Se vedno je nekaj zvestih stanovitnih župnij, ki vsako leto romajo k svetogorski Kraljici. Zelo priporočam vsem dušnim pastirjem naše koprške škofije, da obnovijo župnijska romanja v to milostno svetišče. Letošnji zlati jubilej blagoslovitve obnovljenega svetišča nas k temu opominja.«

K besedam škofa Jenka bi dodali le to, da je res nekoliko čudno, da med številnimi romanji, ki se za celo leto napovedujejo, ni nobenega romanja na Sv. goro. Vsekakor nam ni v čast, da hodimo na vsemogoče tuje božje poti, na Sv. goro pa pozabljam. Ni več vzpenjače. To je res. Toda ostane iznajdljivost in požrtvovalnost romarjev. Poleg tega je z avtomobilom na vrh gore dovolj dobra pot.

Šport

I. ODBOJKARSKA DIVIZIJA

Rozzol (Trst) - Olympia 0 : 3
(4 : 15, 10 : 15, 3 : 15)

Skrbi, ki so trle Olympijin tabor na sam predvečer tega tržaškega gostovanja, so se na igrišču izkazale za neutemeljene. Goriški slovenski odbojkarji so namreč v soboto 13. maja povsem zavezili tržaško ekipo, ki zaseda na lestvici peto mesto. Olympia je v Trstu odigrala eno svojih boljših letošnjih tekem in to predvsem zaradi nepričakovano umirjenega nastopa. Ta, za Olympijo precej nenavaden prijem, se je poznal pri vsakem od naših igralcev v zbranosti, v skrbnem kritju in v dobrih kombinacijah v napadu. Zato ni bil nikak problem za naše ohraniti skozi vsa tekmo strogo kontrolo nad dogajanjem.

Ob robu igrišča se je zbrala precej številna publika, ki pa ni mogla storiti drugega kot vzeti tudi tokrat na znanje premoč Olympije. V obeh srečanjih z Rozzolum je bila namreč goriška šesterka enako uspešna. V soboto so se posebno dobro odrezali mlajši Olympijini igralci, predvsem Pavletič in Marko Cotič in tudi njegov brat Stefan. Vsi trije odlični v napadu in v bloku, oba brata pa tudi zadovoljiva pri dviganju.

Tako je v Trstu zbrala Olympia svojo trideseto točko, na lestvici je druga, do zaključka tega prvenstva pa manjkata še dva zavrtiljaja, vendar pa bo Olympija odigrala še eno samo tekmo. Prihodnjo soboto bodo naši namreč počivali, čez štiri najst dni pa se bodo spoprijeli v Turjaku z domačim moštvom v odlični tekmi za prestop v C ligo. Zaradi predvidenega počitka, ki pade prihodnjo soboto, je Olympija lahko sprejela vabilo za udeležbo na turnirju, ki se bo vršil istega dne v Bovcu. Toda kaj več o tem pozneje, ker so pogajanja še v teku.

Trenutna lestvica kaže: Kras 34 točk, Olympia 30, CUS Trst 28, ASFJR 22, Libertas Turjak 20, Rozzol 18, nato ostali.

III. ODBOJKARSKA DIVIZIJA

V tem prvenstvu, ki se odvija praktično na pokrajinski ravni, se nadaljuje presnetljiva serija čistih zmag druge ekipe Olympije, ki je sicer začela nastopati izključno zato, da bi si pridobila izkušnje in za zabavo, dejansko pa se sedaj nahaja na prvem mestu s štirimi točkami prednosti nad prvotnim favoritom Libertasom iz Krmina. Tudi v tem prvenstvu manjkata še dve koli do konca, Olympija pa čakata še dve teži tekmi s tržiškimi Italcantieri in zadnja z ekipo Corridoni. Vendar pa je glede na vse dosedanje rezultate, slovenska goriška šesterka je namreč od začetka prvenstva še vedno nepremagana, precej težko verjeti, da bodo fantje popustili prav v zadnjih, ključnih trenutkih.

V zadnjem tednu je ta Olympijina ekipa zabeležila dva odlična rezultata z moštvom Volley Grado in nato z Libertasom iz Turjaka, saj je bila obakrat uspešna z zgovornim 3 : 0.

V tej ekipi nastopajo: Malič, Maraž, Jarc, Ferfolja, Makuc, Bagon Franko in Mario, Antonič in Kuštrin. Nekateri izmed njih so že napredovali do take mere, da bi lahko nastopali v prvi ekipi. - P. T.

Pastirček št. 8

Te dni je izšla zadnja številka XXXII. letnika. Uvodna misel je posvečena Marijiniemu mesecu majniku ter praznikom prvemu maju, Gospodovemu vneobhodu in binokstnim. Ljubka Sorli je prispevala pesem »Majnik je svet«, šolarji od 1. do 5. razreda pa so opisali pod naslovom »Prvi maj: praznik dela« svoje odnose do dela. Zelo posrečen je izbor iz pesmi nekaterih naših književnikov (S. Jenko, O. Zupančič, J. Murn-Aleksandrov, J. Lovrenčič, E. Kocbek, I. Cankar), ki proslavljajo Marijo.

Pripovedniški del je kar dobro prisoten. Tončka Curk je napisala črtico »Marko Pingvin«, od Branka V. Radičevića je »Pravljica o somraku in veliki sovici«, iz knjige J. Abrama »Moja Trenta« je pravljica o Zlatorogu, zaključil se nanizanka »Beli žarek«.

Mnogo je spisov iz prirodnoznanstva: Goriška Brda, slavne kamnite in betonske stvaritve, življenje v gozdu z opisom kukavice ter pesmijo Ljubke Sorli »Kukavica«, gorsko cvetje, kako se razmnožujejo nekatere živali.

V »Goriških sprehodih« zvezo za zgodovino dveh slovenskih vzgojnih zavodov v Gorici »Alojzijevišče« in »Sirotišče«. V »Literarnem koledarju« je to pot pred nami pesnik Goriških Brd Ludvik Zorzut ter predstavljena njegova pesniška zbirka »Ptička briegarca«. Tako pravijo namreč v Brdih liščku. Nekaj svojskega je razgovor »Pastirčka« z organistom Janezom Pavletičem iz Rupe, ki opiše navade okrog postavljanja prvomajskega mlaja. Zorko Harej je uglasbil pesem Karla Siroka »Deklica s punčko«, ki jo najdemo v notah na platnicah »Pastirčka«.

Tako je »Pastirček« za letošnje šolsko leto opravil svoje vzgojno poslanstvo. Naj opravijo svojo dolžnost še vsi tisti, ki niso poravnali naročnine, zlasti mnogi poverjeniki. Sam »Pastirček« pa se z optimizmom že ozira naprej. Razpisan je nagradni natečaj za naslovno stran prihodnjega letnika. Izdelki naj bodo barvni in naj imajo na vidnem mestu naslov revije in letnik. Na uredništvu naj bodo do konca meseca maja. - jk

■ Krščanska demokracija je v senatu predložila zahtevo, naj bi prekinili razpravo in glasovanje o posameznih členih o splavu. Za demokrščanski predlog, ki je bil dejansko zavrnitev splava, so glasovali skupaj z DC Južni Tirolci, MSI in DN (Destra nazionale), skupaj 150 glasov, proti pa 162 senatorjev: PCI, neodvisna levica, PSI, PSDI, PRI in PLI, dva senatorja pa sta se vzdržala. Parlament pa je šel mimo volje vseh tistih, ki so zbrali nad milijon podpisov v okviru »Gibanja za življenje« za zakonski predlog, ki skuša problem splava rešiti v duhu krščanske morale ter naravnih načel, katerih eno je: Ne ubijaj!

DAROVI

Za Katoliški dom: Marijina družba iz Gorice 20.000; N. N. 2.000; N. N. 5.000; N. N. 4.000; N. N. 2.000; N. N. 2.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: Goriška Marijina družba ob svoji 70-letnici 70.000; ob drugi obletnici smrti Karla Černic vnukinja ob svojem prvem svetem obhajilu 10.000 lir.

Ob deseti obletnici smrti moža daruje žena Marija Pavlin-Brisco za cerkev sv. Ivana v Gorici, za slovensko duhovniško istotam, za Alojzijevišče in Zavod sv. Družine po 4.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Angela Vremec 2.000; Justina Vaclik 3.000; Erminija Kale 5.000; Sosič Valerija v spomin msgr. Silvanija 5.000; Gianfranco Carli ob krstu herke Jerneje 10.000; Edvard Racman ob krstu Jerneje 5.000; Anica Guštin-Kralj ob krstu Jerneje 5.000; N. N. 6.000 lir.

Za kapelo p. Leopolda v Domju: Lojzka Strajn, Boljuneč, ob prvem sv. obhajilu nečakinje Marine 50.000; Franc Kaluža, Trst, namesto cvetja na grob prijatelja Antona Cevnja 10.000; N. N., Trst, 20.000; N. N., Trst, 2.500; N. N., Trst, 10.000; N. N., Trst, 40.000; Stefanija Zuliani, Trst, 5.000; Meri Bole, Trst, 10.000; Karla Spanger, Prosek, 5.000; Olga Milič, Prosek, 10.000; Ana Vidič, Trst, 5.000; Marica Krpan, Sv. Križ, 5.000; Marija Perhauč, Trst, 20.000; N. N., Steverjan, 10.000; ob enajsti obletnici smrti Amalije Zini družina 10.000.

Za cerkev sv. Jožefa v Ricmanjih: družina iz Ricmanj ob prvem sv. obhajilu otroka 30.000; družina Zulian, Ricmanje, 2.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: ob smrti Marije Urbančič darujejo sestre in svakinja 30.000; Terezija Bembič namesto cvetja na grob Marija Trobec 10.000 lir.

Za misijone: Terezija Coasin 2.000 lir.

★ Konec šolskega leta bo v Italiji v tork 6. junija za vse šole, od osnovne do višjih srednjih šol.

Časnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19; kratka poročila ob 11., 14; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. sv. maša.

Časnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Spored od 21. do 27. maja 1978

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Oddaja o Benečiji. 10.15 Vedri zvoki. 10.30 Orkester Miramar. 11.05 Mladinski oder: »Markove sanje«. 11.35 Nabožna glasba. 13.00 Ljudje pred mikrofonom. 13.20 Poslušajmo spet. 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 9.05 Pevci in ansambli. 9.30 S kuhinjo po svetu. 10.05 Koncert. 10.30 O ženski stvarnosti v literaturi. 12.00 Poslušali boste. 13.15 Slovenski zbori. 14.10 Mladina. 14.20 Kulturna beležnica. 15.00 Glasbeni ping pong. 16.30 Mladi izvajalci. 17.05 Smetana: »Prodana nevesta«, I. dejanje. 18.05 Trst in njegove prometne zveze.

Torek: 9.30 Naši nepoznani znanci. 10.05 Oddaja za otroški vrtec. 10.15 Koncert. 10.35 Pisma M. I. Marenzi. 13.15 Zborovska glasba. 14.10 Mladina. 14.20 Kulturna beležnica. 15.35 Top lestvica. 16.30 Čudoviti otroški svet. 17.05 Smetana: »Prodana nevesta«, II. dejanje. 18.05 Problemi slovenskega jezika.

Sreda: 9.05 Lahka glasba. 9.30 Antologija ljubljenske lirike. 10.05 Koncert. 10.45 Oddaja za šole. 11.00 Ljudje in dogodki. 12.10 Pojmo po naše. 13.15 Naši zbori. 14.10 Mladina. 14.20 Kličite Trst 31065. 16.30 Otroci pojo. 17.05 Smetana: »Prodana nevesta«, III. dejanje. 18.05 »Kneginja Darinka«, radijska igra.

Četrtek: 9.05 Jazza. 9.30 Mali oglasi. 10.05 Koncert. 10.45 Oddaja za šole. 11.05 Družina v sodobni družbi. 13.15 Primorska poje. 14.10 Mladina. 14.20 Kulturna beležnica. 15.35 Kaj je novega v diskoteki. 16.30 Odprimo knjigo pravljic. 17.05 Deželni koncerti. 18.05 Slovenska politična in socialna misel v 20 in 30 letih tega stoletja.

Petek: 9.30 Iz beležnice Borisa Pahorja. 10.05 Koncert. 10.35 Rojstna hiša naših velmož. 11.00 Oddaja za šole. 12.00 Opera. 12.45 Pristopanje... 13.15 Primorska poje. 14.10 XY odgovorja. 14.30 Kulturna beležnica. 15.35 Mladi in glasba. 16.30 Otroški vrtljak. 17.05 Deželni skladatelji. 18.05 Kulturni dogodki in deželi.

Sobota: 9.30 Pregovori tedna. 10.05 Koncert. 10.30 Kulturno pismo. 13.15 Slovenske ljudske pesmi. 14.10 Mladina. 14.20 Gremo v kino. 15.00 Tekmujte s Petrom. 16.30 Svet okoli nas. 17.05 Mi in glasba. 18.05 »Evmendice«. Napisal Aishil. Izvaja Radijski oder. 18.45 Vera in naš čas.

OBVESTILA

Nabirka za Alojzijevišče bo v slovenskem delu goriške nadškofije prihodnjo nedeljo, ko je bila včasih pobinkoština kvatrna nedelja, ali naslednjo nedeljo, ko je v Italiji praznik sv. Rešnjega Telesa. Dušni pastirji so naprošeni, da jo oznanijo in priporočijo.

Sindikata slovenske šole, tajništvo Gorica sporoča: Kakor prejšnja leta bo tudi letos maturantski izlet po Jugoslaviji. Udeležijo se ga lahko tudi dijaki predzadnjih letnikov višjih srednjih šol. Izlet bo od 21. do 29. julija. Na voljo je 42 mest: 40 dijakov in 2 spremljevalca. Odhod v petek 21. julija ob 7. uri (ob 6. uri po jugoslovanskem) pri Rdeči hiši (Gorica). Izletniki bodo obiskali: Ljubljano, Zagreb, Banjo Luko, Jajce, Sarajevo, Mostar, Dubrovnik, Split, Bihač, Plitvice, nato povratek v smeri Ljubljana-Nova Gorica. Točnejši program bo pravočasno sporočen. Obenem obvešča sindikat, da bo tudi letos jeseni seminar slovenskega jezika in kulture. Goriškim šolnikom je na voljo deset mest. Seminar bo v Mariboru od 3. do 10. septembra. Program bo pravočasno objavljen.

Verska skupnost pri salezijancih v Trstu bo na praznik Marije pomočnice kristjanov 24. maja ob 20.30 imela koncelebrirano sv. mašo, pri kateri bo pel škedenjski pevski zbor. Vabljeni vsi Marijini častilci.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Nastop ansambla Lojzeta Hledeta iz Steverjana ob desetletnici ustanovitve v Sedejevem domu v Steverjanu 16. aprila letos. Ta ansambel bo v dneh 20., 21. in 22. maja gostoval v Zürichu v Švici. Zelimo mu veliko uspeha in srečen povratek

Širite „Katoliški glas“